

SYLVA LAUEROVÁ

SEXY

STRATEGIE

Staňte se lékem i drogou!

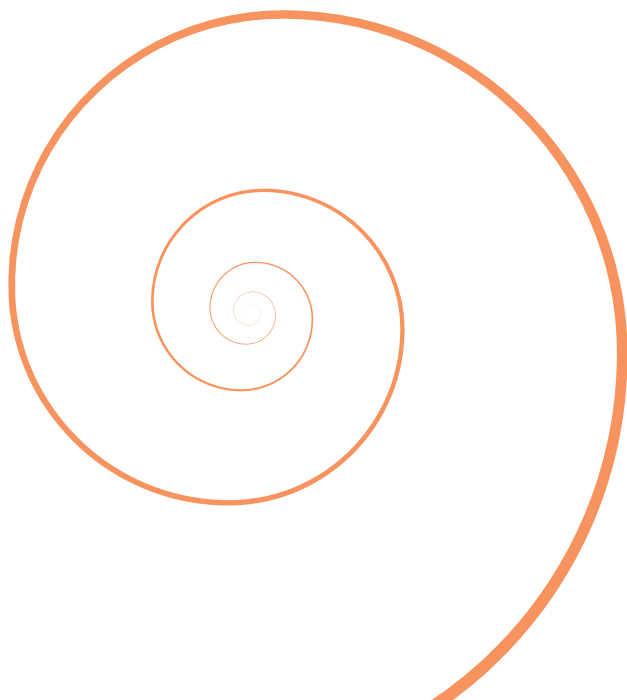
OD AUTORKY
ROMÁNŮ,
KTERÉ BOŘÍ
TABU!

MLADÁ FRONTA

Sexy strategie
Pro ženy se smyslem pro humor

Sylva Lauerová

Zeptala jsem se svého přítele:
„Co si myslíš, že je na ženách nejvíc sexy?“
Odpověděl: „Mozek. Pakliže ho mají.“

Sexy strategie

Pro ženy se smyslem pro humor

Sylva Lauerová

Mladá fronta

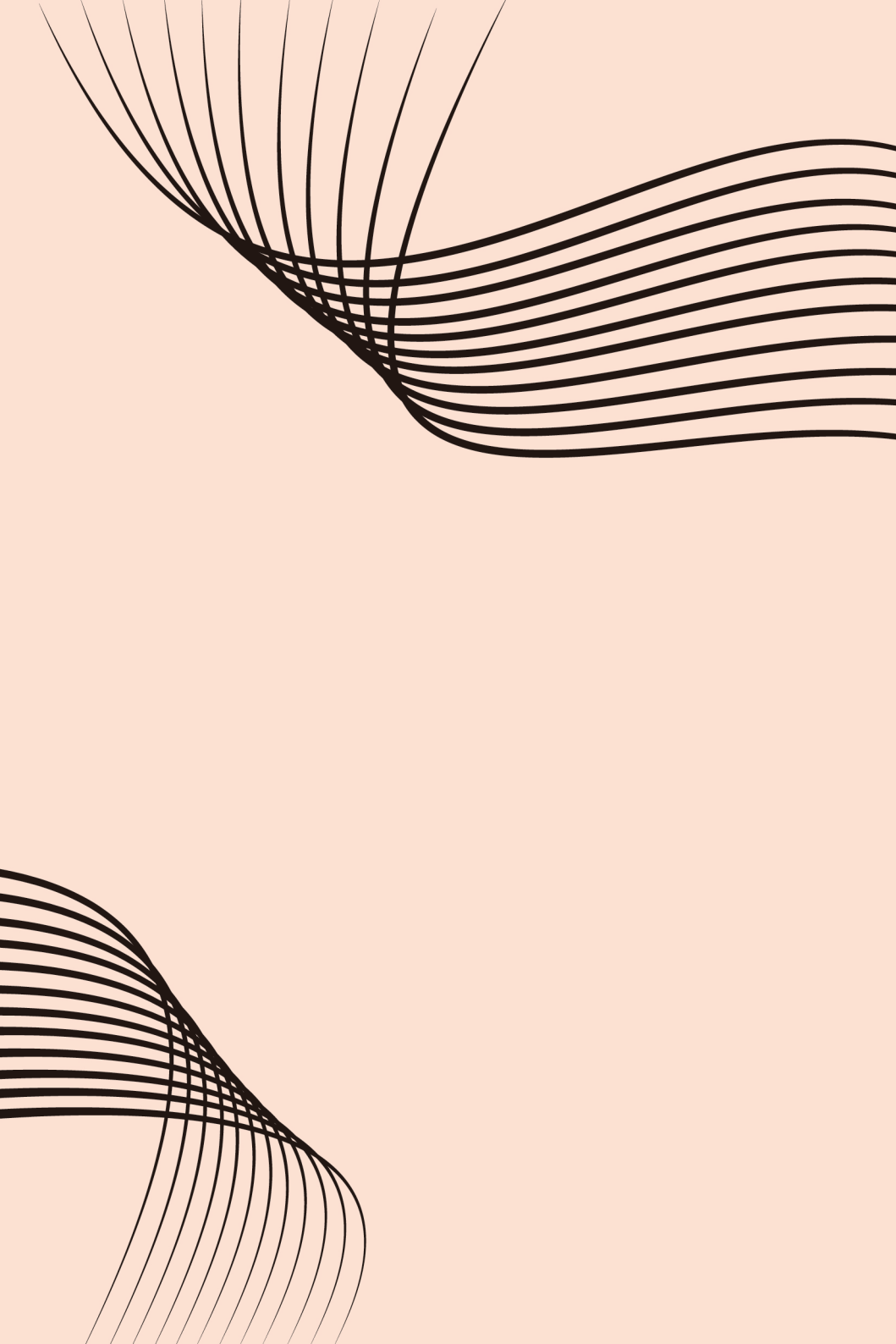
Evě Hánové s úctou a vzpomínkou

Upozornění

Kniha SEXY strategie se vyznačuje tím, že zevšeobecňuje. Jinak by to ve věcech vlastních všem lidem ani nešlo. Je rozdělena do kapitol, které jsou pro odlehčení či ilustraci doplněny krátkými prozaickými texty, příběhy, povídkami. Podstatná část SEXY strategie je věnována tématu moderní „singl ženy“ a vzhledem k jeho aktuálnosti jsem jej zařadila na začátek knihy.

V závěru knihy najdete Experimentální atlas mužů, určený ryze pro vaše pobavení, a výsledky jednoho neobvyklého výzkumu provedeného na sociálních sítích.

Ženám bez citu pro nadsázku a smyslu pro humor tuto knihu nedoporučuji.

Být sexy

Sex kráčí historií nekompromisně už od úsvitu lidských dějin. Zahalen do pláště erotiky, často ruku v ruce s láskou, v zádech svého věrného sluhu – orgasmus.

Téměř každá z nás ho zná: neodolatelná touha, posedlost, vášeň, něha, smích a slzy, pot, jemné brnění prstů, slabost v kolenou, chvění kolem žaludku, euforické pocity tam, kde máme srdce, hlava v oblacích a rozkoš, rozkoš o několik desítek centimetrů níž nebo taky úplně všude po těle.

Nenápadně na sebe upozorňuje už v dětství a na výjimečné síle nabývá ihned po pubertě. Může se stát naším věrným společníkem, i přestože jsme samy. A čím je společnost svoobodnější, tím je tento povedený chlapík ve své pozici jistější.

Sex bývá, na rozdíl od jídla, většinou zadarmo, naši peněženku (tedy až na nějaké ty erotické hračky) zatěžovat nebude. Je s ním daleko méně starostí než s dětmi nebo s rodiči a stejně tak jako pohyb je pro ženské tělo velmi prospěšný. Plní totiž funkce ozdravné a relaxační. Působí blahodárně na pleť a pozitivně na sebevědomí.

Je zážitkem inspirativním, celé dějiny umění nám nabízejí nespočet příkladů. Obrazy, sochy, divadelní hry, básně a zamilování, milováním posedlí umělci. Sex ovlivňuje myšlení a činy – nám ženám propůjčil dar svůdně a rafinovaně manipulovat muži tohoto světa.

V partnerských ložnicích pak funguje jako zázračný nástroj usmíření. Za to mu patří dík.

„Jakou barvu má sex?“ zeptala jsem svých přátel na sociálních sítích.

Většina mi odpověděla: „Červenou.“ Hned za červenou se umístila barva duhy.

Ve spojení s láskou pak sex zružověl a získal zlatavý odstín.

A jak chutná? Chutná prý veskrze sladce, někdy hořko-sladce: mandle a med, tu a tam i trocha čili, je šťavnatý jako zralý ananas, jahody a maliny, často přelité čokoládou nebo smetanou.

Ale pozor na něj! Je zrádný.

Slibuje ráj, někdy však nabídne hotová muka. Nemá rád kompromisy, ale dobře vám radím, přesto se s ním pokuste vyjednávat, jinak vám dokáže ze života udělat pravé peklo. Je totiž úskočný, chtivý a nenasytný. Lehce z vás učiní lačnou samici, která skolí na potkání každého, kdo se jí objeví v zorném poli. Kromě pohlavních chorob pak samozřejmě riskujete i ztrátu dobré pověsti. Také může s naprosto nevinným výrazem v obličeji vrazit nůž do zad vašeho mnohaletého spokojeného manželství – třeba na služební cestě, v posteli černovlasého kolegy z vedlejšího oddělení. Co potom?

Když sexuální touha zavelí, může se zbytek světa jít klouzat! Jídlo? Kdepak, ani pomyšlení. Rodiče? Ne ne, ti nesmějí nic vědět. Kamarádky nepomohou, jen vyslechnou, radosti s dětmi možná na chvíli sexuální apetit otupí... Snad jediné pohyby, fyzická aktivita, vám může být s to hodit záchranný kruh.

Pokud jste tedy chytré, radím vám dobře, zkroťte sex ve vlastní prospěch. Pak si z něj s klidem v mladém věku vytvoříte třeba kámen mudrců a v důchodu se vám stane elixírem mládí.

Je to tak – sex byl a je motorem lidské společnosti, s tím nic nenaděláme. Bylo by samozřejmě blahobytné, kdyby si SEX laskavě vyměnil své místo s láskou a porozuměním, ale k tomu jaksi zatím nedošlo. Takže tu vládne neohroženě dál.

Trendem moderní saturované společnosti je „být sexy“. Každý člověk touží po štěstí a značná část populace spojuje štěstí s láskou, tedy s kvalitním partnerským vztahem. A ke kvalitnímu partnerskému vztahu patří i dobrý sex.

Všechny ženy chtějí být pro svého partnera a pro své okolí přitažlivé a řada z nás je dokonce schopna si přiznat, jak moc nám záleží na tom býti milovány, obdivovány anebo zcela a prostě být sexy.

Boom odvětví estetické chirurgie, gigantické příjmy kosmetického průmyslu a extrémní sledovanost soutěží krásy a talentu hovoří za vše. V popředí stojí kult štíhlého těla a mladá zářící tvář. Moderní „superžena“ je sebevědomá, šťastná, nezávislá a okouzlující. Bude znít jako klišé, když zopakují, že ze všech stran útočí reklamy, které nás přesvědčují o tom, co všechno je nutné dělat pro to, abychom byly atraktivní.

Dá se ale zvyšovat něco, co buď zcela prostě a přirozeně „máme“, anebo nemáme, není nám dáno, a nikdo na tom už nic nezmění?

Nebo snad změní?

„Do pětatřiceti jsem se styděla před manželem svléknout do naha. Asi by tomu tak nebylo, kdybych věděla, že před sexem mají muži vypnuté čidlo zodpovědné za estetiku. Reagují jen na ženskou nahotu a ta je vzrušuje. Jejich první signální chce vidět prsa, boky, klín. Jak moje postava opravdu vypadá, jsou schopni vnímat až po sexu. A to už na sobě mám třeba krajkovou košilku,“ píše jedna z přítelkyň, žurnalistka, mimochodem krásná a inteligentní žena, která překvapivě dodává, že jí sexuální sebevědomí patrně chybí.

Ptám se sama sebe, jak je to jen možné. Proč jsem já nikdy nepřemýšlela, zda být před partnerem nahá? Jestli před sexem zhasnout, nebo nechat rozsvíceno? Ani nad tím, zda je k milování vhodná ložnice, kuchyň, nebo třeba výtah? A stejně tak, jak jsme rozdílné, vnímáme i své sebevědomí ve vztahu k opačnému pohlaví někdy až diametrálně odlišně. Posudte samy:

Tři ženy – tři názory

- „Jaképak sexuální sebevědomí? Bud' ho máš a ani o tom nevíš, nebo ho můžeš zvyšovat do aleluja a nic. Někdo je sexy i ve starých teplácích a někde to nejde ani s pozlacenými podvazky.“
- „Možná je to o tom, nakolik jsem spokojená se svým sexuálním životem. Být přítomná ve svém těle, vnímat, co mě těší, co potřebuji, a neočekávat, že na to partner přijde sám. Vést ho, říct si o svoje potřeby, mluvit o svých prožitcích. A protože naše duše je vším, a prostupuje tedy i tělo, je to o duši.“
- „Vše se vyvíjí s věkem. Když jsem byla mladá, mé sexuální sebevědomí se zvyšovalo ulovenými trofeji, čím atraktivnější objekt, čím výše nastavená laťka, tím více jsem se cítila sexy a sebevědomě. Až později k tomu přistoupilo vnímání kvality bez nutnosti kvantity. Myslím, že každá žena má v sobě magickou „perlu“, a když ji objeví a dokáže použít, stává se neodolatelnou. A nesmím zapomenout na fyzické cvičení, po něm se cítím úžasně a vyplavené endorfiny působí jako droga zvyšující sexuální apetit.“

Jedná se o instinkt, či něco víc?

Nahlédnout do ženského srdce a zjistit, čím si ženy zvyšují své sexuální sebevědomí a zda existenci či důležitost něčeho takového vůbec vnímají, není zas tak těžké. Stačí se jich jen přirozeně zeptat.

Drze si dovolím polemizovat s občasným názorem sexuologů, že ženy o sexu a svých sexuálních potřebách neumí či nechtějí otevřeně hovořit. Moje otázka věnovaná tématu sexuálního sebevědomí zveřejněná na sociální síti vyvolala pravou explozi reakcí, otevřených komentářů a také vzájemných konfrontací. A ženy se nebály hovořit ani o svých orgasmech. Kde

jsou tedy ty zamlklé a uzavřené žínky zastydle mlčící o svých sexuálních potřebách?

Sexuální touha, kdysi dávno zcela jistě instinktivní projev naší „zvířecí“ povahy, se dnes stále častěji stává předmětem diskuzí v populárních talk show.

Významný nizozemský biolog a etolog Niko Tinbergen (Nobelova cena za fyziologii a medicínu) definuje instinkt jako hierarchicky uspořádaný nervový mechanismus reagující na signální spouštěcí a směřované podněty. Reakce spočívá v koordinované sérii pohybů, které přispívají k zachování jedince a druhu. Okamžitě se mi vybavuje skupinka čerstvých studentů psychologie pochechtávající se nad paralelou nádherně promilované noci a koordinované série pohybů přispívající k zachování lidského druhu.

Ale máme zde německého antropologa Arnolda Gehlena, který tvrdí, že systém instinktů je u člověka oslaben a z velké části podřízen vědomému rozhodování. A zde se dostáváme od základny k nadstavbě, k něčemu, co můžeme sami pojmenovat a ovlivnit. Pojďme se však ještě chvíli zdržet v naší mateřské, živočišné říši.

Boj a milenka vražednice aneb sexuální libůstky zvířat

Sexuální touhu ve zvířecí říši charakterizuje slovo boj. Samci bojují o výsadní právo množit se a samice si vybírá toho nejsilnějšího z nich, alfa samce. Instinktivně cítí, že on je pro ni tím nejvhodnějším partnerem. Ale v případě, že se samici ani ten vítězný samec nepozdává nebo prostě jen nemá náladu pářit se, odvrátí se a zcela jednoduše odchází. Bez zájmu. Pokud ji samec svými instinktivními potřebami i nadále obtěžuje, dokáže být jeho vyvolená při vyjádření své nechuti k aktu velmi nepříjemná a odežene jej násilím. Taková statná lvice by ze

svého nežádoucího protějšku při troše špatné nálady dokázala i „vytrískat duši“.

Království zvířat je ovládáno řadou zcela apartních sexuálních libůstek. Zná jak promiskuitu – některé druhy opic jsou v této oblasti přeborníky – tak bezvýhradnou věrnost – vzpomeňme na naše oblíbené labutě, polygamii a monogamii, desítky hodin dlouhý i několikavteřinový sex. Jsou samci, kteří za touhu po naplnění svého poslání zaplatí životem. A milenky vražednice. Všechny jsme slyšely o podivném apetitu kudlanky nábožné, ale oproti populární teorii, že tahle samička svého partnera po sexu prostě sežere, hovoří argumenty zoologů, kteří tvrdí, že k tomuto jevu dochází pouze v období nedostatku potravy. Kuriozitou je, že se taková „žravá“ kudlanka do svého partnera zakousne už při páření a klidně svému manžilkovi uchroupne hlavu. Ten však nelení a svou historickou roli plní dál i bez hlavy.

Skupinové páření není v živočišné říši také ničím překvapivým. U severoamerických užovek proužkovaných se stává, že se na jednu jedinou samičku nahrne hned celá skupina pářeníchtivých samečků a holku nešťastnou přitom prostě umačkají. Chlapci ovšem nehnu brvou a v okolí mrtvé samičky ihned hledají náhradníci, se kterou by si to rozdali. Ó, jak bezohledné, že?

Naopak o sladké smrti související se sexem by mohli hovořit samečci vakomyši z rodu *Antechinus*. Vědci z Queenslandské technologické univerzity pozorovali sebevražedné chování těchto drobných hmyzožravých vačnatců, které změnilo období jejich páření na cosi, co by se dalo nazvat nepřetržitým sexuálním maratonem. Na jeho konci padnou samci kvůli kolapsu imunitního systému mrtví k zemi.

Mořský hlavonožec argonaut pelagický, patřící mezi chobotnice, má zase oddělitelný pohlavní orgán, který vyšle, aby se takto mohl spářit se samičkou. O tom by si naši muži asi mohli nechat zdát, že? Ani „nohu by nemuseli vytáhnout

z hospody“, v klidu by sledovali mistrovství světa ve fotbale a jejich odlučitelný penis by doma anebo – bohužel pro nás dámy – i někde jinde za ně vykonal potřebnou práci. Jiným, těm línějším mužům by také mohl vyhovovat sexuální život ďasa mořského. Ďas se na samičku jednoduše přilepí natolik intenzivně, že po jistém čase do jejího těla proroste. Později je samičkou zcela integrován, dochází k propojení jejich krevních oběhů. Sperma samečka pak samičce slouží k oplodnění doživotně. Tomu říkám „jedna duše, jedno tělo“.

A kapitolku ze zvířecí říše bychom mohly uzavřít jedním vyšňořeným fešákem s růžovou bublinou u nosu. Druh tuleně čepcol hřebenatý, žijící v severním Atlantiku a v Arktidě, zastrahuje ostatní samce a vábí samičky nafouknutím velkého červeného kožního vaku, který se mu táhne od nosu až po temeno hlavy. A v době páření řve až na vzdálenost několika kilometrů.

Náš, lidský samec naštěstí žádný rudý vak na své hlavě nenosí, ale při výstřednosti současných světových módních designérů se možná máme na co těšit. Co náš muž ovšem dokáže, je zařvat. A to i na vzdálenost několika kilometrů. Děje se tak v okamžiku, kdy národní hokejový tým dá při mistrovství světa vítěznou branku.

Sexuální cíl aneb potřeba se množit?

Jsme opět u lidí. Docent Jaroslav Zvěřina, slavný to český sexuolog, ve své knize Sexuologie (nejen) pro lékaře říká: „Hlavním úkolem lidské sexuality je vytvoření dvojice s reprodukčně nejperspektivnějším partnerem.“

Pro nás ženy jsou měřítko toho, zda je ten či jiný partner reprodukčně nejvhodnější, podstatně širší než měřítko oné

lvíce z předchozí kapitoly. Šla bych dokonce drze až tak daleko, že bych si dovolila pro potřeby této knihy definovat novou podobu dnes žádaného alfa samce. Výsledky jsou podloženy mým dlouhodobým empirickým výzkumem.

Žena stále upřednostňuje zdravý vzhled svého potenciálního protějšku, typ „vytřepané cigarety“ pořád ještě není v módě. Jestliže se má rozhodnout mezi mužem otlým a urostlým, upřednostní toho se svaly. Ale pozor!

Pokud je mírně obézní jedinec obdařen přátelským, laskavým a pohledným obličejem, získává svalovec nebezpečnou konkurenci. A v případě, že z kapsičky na hrudi onoho netrénovaného jedince trčí navíc několik zlatých platebních karet, k tomu miluje děti a má smysl pro humor, pak se svalovec může rovnou otočit na patách a odejít dokončit svůj workout do posilovny. Je navždy odsouzen do role eventuálního milence.

Přeháním? Ale samozřejmě. Anebo ne tak docela. Budme k sobě upřímné. Dle odborníků je to stále vzhled, co nás na první pohled poutá. A jde ruku v ruce se sociálním chováním. Zamračený pidižlík, který, jda po ulici, kopne do toulavého psa, rozhodně nebude váš typ. Ale usměvavý muž, byť menšího vzrůstu, který si laskavě hraje s malým dítětem, stoupne na příčce atraktivity někam nad průměr. Ptala jsem se kolem sebe, obdržela jsem odpovědi několika stovek žen od 14 do 86 let a na prvním místě stálo: charisma.

Alfa samec současnosti

- Charismatický.
- Urostlý, s pěknou postavou, vyššího vzrůstu.
- Sympatický, s milým úsměvem a přátelskýma očima.
- Komunikativní, se smyslem pro humor, inteligentní.
- Sexuálně dovedný.
- Zdravý.
- Ochotný pomoci, s pozitivním vztahem ke zvířatům a dětem.
- Zodpovědný, tolerantní.
- Dobře oblečený, s dobrým chováním.
- Úspěšný v zaměstnání, s kvalitním hmotným zázemím.
- Vzdělaný.
- Věrný.
- Citlivý. (Tak si říkám, co bychom ještě nechtěly.)
- Dobré rodinné zázemí.
- S málomluvnou a laskavou maminkou. (Ta maminka je tu trochu navíc, dotýká se samozřejmě bolestného problému vztahu tchyně a snachy. Mnohá z vdaných žen má s tímto fenoménem své zkušenosti.)

U žen mladších ročníků přitom hraje podstatně menší roli, zda je alfa samec úspěšný v zaměstnání a zda má kvalitní hmotné a rodinné zázemí. Mnohem důležitější pro ně je, aby byl muž sympatický, měl smysl pro humor a sexuální dovednosti. Tyto ženy neřeší, zda rodina jejího vyvoleného souhlasí. Dokonce často ignorují i nesouhlas rodiny vlastní. Zato dospělejší ženy hledí i na to, zda se budou budoucí tchyni líbit, a snaží se naslouchat i nesouhlasným projevům vlastní maminky.

Zralejší ženy si alfa samečka s gustem sexuálně dotvoří, ale rády by přinejmenším muže sympatického a pracovně úspěšného. Vychází to z přirozené potřeby mít vedle sebe někoho, kdo je sám se sebou spokojený. Nezaměstnaný pesimista,

stále si stěžující na svůj osud, nevnese do již vybudované domácnosti žádnou příjemnou atmosféru.

Zářný příklad toho, k jakému typu muže dnešní ženy inklinují:

Na jedné sociální síti se objevilo krátké video, na kterém si asi pětatřicetiletý muž příjemného vzhledu (žádný extra krasavec) čte knihu na oplocené louce (patrně své zahradě). V záběru se k němu přibatolí mládě vombata a začne jej pohryzávat do rukou a různě poštuchovat, až mladý muž vlídně odloží knihu a začne si s mládětem hrát. Videospot získal raketovým tempem statisíce zhlédnutí a neméně tolik zdvižených palců – lajků, většinou od žen. A protože se v takovýchto případech zobrazuje i nejpobláznější komentář, mohla jsem si jej přečíst. Zněl: „Ach, jak je ten chlap sexy! Nejenomže si láskyplně hraje se zvířetem, ale dokonce čte i knížku!“ Komentář se líbil několika tisícům dalších žen.

Samozřejmě jde o lásku, ale...

Podle sociologických výzkumů představuje manželství svazek z lásky, se kterým se váže vytvoření společné domácnosti určené pro výchovu dětí. Sňatkem získáváme my ženy nový sociální status ve společnosti, předpokládáme, že si takto zajistíme stabilní a ekonomicky vylepšenou budoucnost.

Jen si tak říkám, jak dlouho ještě? Pojďme nahlédnout na některé moderní trendy ženské poloviny populace.

O slovo se hlásí soustavně se zvyšující procento mladých žen, pro které je změna sociálního statusu na post vdané ženy nezajímavá. Klidně budou žít s mužem pouze na hromádce, svatbu vnímají výlučně jako manifestaci vzájemného citu. A je jim téměř jedno, kolik a zda vůbec jejich partner vydělává. Děti pak často přicházejí do rodiny, která zdaleka není ekonomicky

stabilizovaná, a pokud rodiče nevypomohou, máme zde první problémy...

Jistá část velmi atraktivních a náročných žen „na vdávání“ opravdu sleduje ekonomicky vylepšenou budoucnost – upřednostňuje finančně atraktivního partnera na úkor všeho ostatního. Pro některé z nich je „nadutost peněženky“ jimi vyhlédnutých samců jediným rozhodujícím faktorem. K tomu v samostatné a poučné kapitole Zlatokopky.

Profesor Petr Mareš ve své knize Modernizace a česká rodina (2003) říká: „Muž nezdůrazňuje tolik estetické kvality ženy, pokud nevlastní ekonomický kapitál, a žena neklade takový důraz na majetek partnera, ale očekává jiné kapitály (např. vzdělání), pokud si není vědoma toho, že je fyzicky atraktivní.“ Krásně to pan profesor definoval – pokud si není vědoma, že je fyzicky atraktivní.

Prostě čím ošklivější žena, tím nižší nároky na kapsu svého protějšku.

Ženy před čtyřicítkou už jsou často ekonomicky nezávislé a pracovně velmi úspěšné. Míra hmotného zabezpečení jimi hledaného partnera pro ně není tolik podstatná. O to víc je pro tyto ženy důležitá – přestože svému okolí mohou tvrdit opak – právě ona sociology zmiňovaná změna sociálního statusu. Ženám před čtyřicítkou se zkrátka hodně nelíbí „být single“, navíc touží po dítěti, neboť si uvědomují, jak hlasitě jim tikají biologické hodiny. Tyto často atraktivní a vzdělané samice jsou velmi sebevědomé. Při výběru budoucího partnera si samy kdysi nastavily poměrně vysokou laťku. Jsou náročné samy k sobě a díky tomu jsou náročné též k okolí. Domnívají se, že nabízí to nejlepší, a proto to nejlepší požadují i pro sebe. S tím se dá souhlasit. Jenže s postupujícím časem, když vrásky přibývají a kouzelný princ z pohádky se ani po čtyřicítce ne a ne dostavit, dochází trpělivost. Hlásí se pochybnosti: „Nebylo by lepší, kdybych přece jenom vzala zavděk prvním, který se mi naskytne?“

A na scéně se objevuje nechvalně známý fenomén „ujíždějícího vlaku“.

Podlehnout tomuto úkazu není příliš rozumné. Vztít první, co je po ruce? A za dva roky se rozvádět s pláčem a s modřinami? Nebo trávit dlouhé roky vedle líného pitomce, který si vás v podstatě ani nevšimá?

Vhodným doporučením může být REVIZE všech požadavků uvedených na nevěstině seznamu s názvem „Musí být a mít“ a zjištění, do jaké míry jsou realistické a dosažitelné. Pokud na prvním řádku stojí „prezident Spojených států amerických“, pak je namístě zvážit trochu soudnější přístup k výběru partnera.

S postupujícím věkem se pro ženu okruh potenciálních partnerů zužuje, protože muži, jak známo, inklinují k tomu, brát si ty mladší. No, nezlobte se na mne, drahé dámy, reprodukuji nejenom lety vypožorované vzorce chování svého okolí, ale i výsledky studií známých českých sociologů.

A jestliže jsme už zakotvily u „musí být a mít“, podívejme se na namlouvání z ještě příkřejšího úhlu.

Milostné vztahy jako byznys?

Někdy mám pocit, že sociologové vznikli proto, aby nám, romantikům, brali iluze.

Profesor Mareš jde totiž ještě dál, a to když hovoří o teorii směny (cituji zde opět z knihy Modernizace a česká rodina):

Teorie směny je založena na předpokladu, že při výběru partnera jde o směnu, v níž je přítomna snaha maximalizovat zisk – lásku, sexuální uspokojení, společenství, žádoucí charakteristiky partnera apod. – ve vztahu k nákladům: čas, úsilí, konflikty atd.

Účastníci trhu vyhledávají vhodného partnera a následně dochází k samotné směně určitých vlastností a zdrojů, jež mohou být ekonomické, sociální, emocionální, kulturní atd.

Vztah bude realizován tehdy, když přínos vztahu bude větší než v případě, že člověk zůstane sám. Tato teorie může vysvětlit, proč mají muži větší zájem o fyzickou atraktivitu partnerek, zatímco ženy o socioekonomický status budoucího partnera.

Jak jednoduché, že? Čím bohatší muž, tím atraktivnější a mladší samičku si hledá. Výjimkami jsou pouze ti generální ředitelé, manažeři, podnikatelé a politici, kteří hledají pouze a jedině manželku sekretářku, v tomto případě patrně ustoupí z požadavku výlučné krásy směrem k administrativním a organizačním schopnostem své budoucí ženy.

V souvislosti s teorií směny a mezilidskými vztahy, na které je nahlíženo jako na byznys, bych ráda krátce zmínila jeden z vedlejších fenoménů, který jsem nazvala

Klub opuštěných manželek

Začala jsem podnikat ihned po sametové revoluci a mými obchodními přáteli byli převážně muži, tehdy mladí a ženatí. Jejich partnerky jim byly většinou velkou oporou. Vlastní okruh zájmů šel u těchto žen nekompromisně stranou, vždyť jejich muži potřebovali podpořit. Manželky tak poskytovaly pomoc zejména faktickou – staraly se samozřejmě dále o vše, co souviselo s rodinou, dětmi a domácností, psychickou – role rádce, přítele, konzultanta, administrativní – vzpomínám si, že některé manželky po návratu z vlastního zaměstnání obstaraly rodinu, uvařily a pak zasedly v kanceláři muže, aby se věnovaly „papírové“ práci, v některých případech i ekonomickou a strategickou, zejména pokud si manželčina rodina za socialismu vybudovala prospěšné kontakty, které přestály i sametovou revoluci. Tato manželství se téměř bez výjimky odvíjela v duchu hesla „Miláčku, vydrž, až se trochu finančně postavíme na nohy, až se firma řádně rozjede, pak si zase začneme užívat“.

V roce 1999, po jednom ze svých návratů ze zahraničí, jsem se znovu řádně rozhlédla kolem sebe. A světe, div se – 90 % těchto mužů vyměnilo své trpělivé, milující a starající se ženy za o deset až patnáct let mladší, hloupější, neschopné, ale atraktivní partnerky.

„Miláček tedy vydržel“, a když se firma rozjela a zbohatla, byl odsunut na vedlejší kolej, někdy i s dětmi. V mnoha případech naštěstí i s nezanedbatelnou ekonomickou úlitbou, v roce 1990 se totiž o institutu svatebních smluv zatím spíše šuškal v předpokojích notářských kanceláří. Ale muži z kategorie „dravec zbohatlický“ (viz Experimentální atlas mužů) i zde vymysleli rafinovanou taktiku, jak „miláčka, který vydržel“, oškubat, a několik let před zamýšleným rozvodem investovali vydělané peníze do nemovitostí, které nakupovali povětšinou na své maminky. Podivné je, že maminky spolupracovaly. Podle mého netušily, co je pravým záměrem jejich povedených synáčků.

Klub opuštěných manželek je tedy jakýmsi vedlejším produktem teorie směny pana profesora a já bez mučení přiznám, že účast v tomto klubu bych si ráda ušetřila. A mé romantické duši rozhodně nelahodí nazírat na milostné vztahy jako na byznys. Ale jestliže my ženy teorii směny akceptujeme jako fakt, pak je potřeba se podle toho zařídit.

Z vlastních bohatých podnikatelských zkušeností vím, že prvním předpokladem jakéhokoliv úspěšného obchodu je znalost protistrany. Je dobré vědět, co od ní – v našem případě od něj, tedy od muže – můžeme očekávat.

Proto je zde další kapitola, ve které si na naši protistranu trochu posvítíme.